

Højregruppens nuværende Fører eller i alt Fald Formand, det ærede Medlem for Thisted (N. Andersen), thi han sluttede sig jo i Princippet varmt til Værdistigningsafgiften. Han kom ikke nærmere ind paa dens Enkeltheder, udtalte, at det burde være Genstand for nærmere Overvejelse — hvad jeg kan være ganske enig med ham i —, men i Princippet havde han intet imod den at indvende. Det er Højres nuværende Fører, og saa staar det ærede Medlem op og tager Afstand netop fra sin Førers Tilslutning til Princippet og vil blive helt og fuldt ved det gamle og det kendte, det tilvante, det for ham og de andre Grundejere fordelagtige. Thi det ærede Medlem skyede jo end ikke at appellere til Privatinteresserne, til Egennyttens hos alle de Medlemmer her i Tinget, som selv vare Grundejere; han haabede, de vare nok til at kunne hindre noget saa revolutionært, saa socialdemokratisk som det, der her er Tale om. Jeg føler mig inderlig overbevist om, at de ikke ere nok her i Tinget til at gøre dette, og derom bærer hele den Forhandling, som i disse Dage har fundet Sted, tilstrækkeligt Vidnesbyrd. Om det vil lykkes det ærede Medlem i det andet Ting at vinde fornøden Tilslutning, skal jeg lade staa hen, men han vil sikkert komme til at føle, at vi her i Tinget heldigvis ere komne bort fra, at en saadan Appel skulde kunne virke.

Naar det ærede Medlem sagde, at det var et socialdemokratisk Princip, der her stak Hovedet op, saa er jeg ikke af dem, der lade sig skræmme af Etiketter eller af Stikord. For mit eget Vedkommende vil jeg sige, at jeg har hentet min Tilslutning til disse Tanker ikke fra noget socialdemokratisk Program, men snarere fra min Oplærelse i den Mands Tankegang, som skrev de berømte Ord:

„Og da har i Rigdom vi drevet det vidt, Naar faa har for meget og færre for lidt“.

Hvad i øvrigt angaar Grundlovens § 82, vil jeg henvise det ærede Medlem til et Par Tilfælde, hvor man i tidligere Dage her i Tinget har behandlet dette Spørgsmaal, og vil da til Støtte for min Paastand om, at dette intet har med § 82 at gøre, paaberaabe mig et tidligere Medlem af dette Ting, som jeg ved som Jurist har nydt og endnu nyder den største Anseelse, ogsaa blandt dette Tings Medlemmer, nemlig den tidligere Folketingsmand for Stubbekøbing, Direktør N. J. Larsen. Under Forhandlingerne i 1888 om den nugældende Fiskerilov mødte man overfor

den Bestemmelse, der nu staar i Loven, at Fiskerne have Ret til at røgte deres Garn paa den udyrkede og for Græs vækst blottede Del af Strandbredden, selv om de ikke ere Ejere af den, ogsaa frem med Argumenter af den Art, som vi nu have hørt fra det ærede Medlem for Svendborg, men da optraadte N. J. Larsen meget kraftigt derimod. Han erklærede, at enhver, der kendte dansk Lovkyndighed, maatte vide, at „alle Jurister lige fra Ørsted og ned til Matzen“ havde udtalt sig imod en saadan Forstaaelse af denne Paragraf, og det havde ogsaa givet sig til Kende i Lovgivningsmagtens Forhold overfor andre Spørgsmaal. Ved Loven af 15. Maj 1868, udtalte N. J. Larsen, paabød man jo, at Ejere af Grusgrave uden Erstatning skulde finde sig i, at Statens Jernbaner toge det fornødne Grus af deres Grusgrave. Hver Gang vi skulle have en Bygningslov, som begrænser Ejers Ret til at benytte sin Grund, som han finder for godt, eller til at opføre sin Bygning, som han selv synes bedst om, saa har man hørt det Argument, men det har ikke været tilstrækkeligt til at hindre Lovgivningsmagten i desuagtet at vedtage disse Bygningslove, som man vel nu er temmelig enig om snarere have været for lemfældige end for vidtgaaende; vi bør snarere gaa videre i den Retning end gaa tilbage. Og særlig fremhævede N. J. Larsen, hvorledes selve den daværende Konseilspræsident Estrup havde stillet sig, den Gang han forelagde for Rigsdagen Forslag til Lov om Forbud mod Tobaksdyrkning her i Landet, altsaa ligefrem et Forbud imod, at en Ejer — det vilde jo særlig ramme Befolkningen ovre ved Middelfart og paa Fredericiaegnen — benyttede sin Jord paa en vis bestemt Maade, som maaske fra Alders Tid han og hans Forfædre havde benyttet den paa. Da mødte man ogsaa frem med Raabet: Grundlovens § 82, Ekspropriation, Erstatning osv.; men Estrup afviste bestemt enhver Tale derom. Sagen er, at denne Paragraf kan kun anvendes, naar man ligefrem tager Ejendommen fra Manden, ikke naar man lægger Byrder eller Begrænsninger paa den. Og han henviser ligeledes til den bekendte konservative norske Jurist Schweigaard, som i en ganske lignende Forhandling tog et lignende Standpunkt overfor de tilsvarende Bestemmelser i den norske Lovgivning, og fremhæver, hvorledes en norsk Højreforfatter „har udtalt, at vil man prøve en offentlig Mands Friesind, skal man først lægge ham paa den